

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει Γρόδια 40

(Ταχυδρομικῶς) » 34 ἢ γράμματα χρυσῶ 12

Τιμὴ τοῦ φύλλου » 1

Ἐπειδὴ ἡ ἔκδοσις ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τὸ Σάββατον 3]15 Φεβρουαρίου παρακαλοῦνται οἱ κάτοχοι ἀγγελιδῶν νὰ ἐπιστρέψωσι τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν ὅσον οἶόν τε τάχιον εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς **Φιλολογικῆς Ἠχοῦς**, ὁδὸς Χαρατσοῦ, ἀριθ. 12. Γαλατῶ.

Ὡς μυθιστόρημα ἐπροτιμήσαμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν «Καρδίαν σκεπτικιστοῦ» τὸ λεπτότατον καὶ πλῆρες παρθενικοῦ ἀρώματος ἔργον τοῦ *H. Ardel* τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀτελείωτον κατὰ τὴν Α' περιόδον τῆς **Ἠχοῦς**. Δι' ὃ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

τοὺς προπληθύνοντας μέχρι τέλους Φεβρουαρίου τὴν ἐτησίαν τῶν συνδρομῶν παρέχονται δωρεὰν τὰ 13 διπλᾶ (208 σελίδες) φυλλάδια τῆς Α' περιόδου τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς», δηλαδὴ ὁγκώδης τόμος μὲ ἑκτακτον ποικιλίαν περιεχομένων. Εἰς τοὺς κατὰ φυλλάδιον ἀγοραστὰς δίδεται ἀντὶ 3 γροσίων τὸ εἰς τὰ προηγούμενα φυλλάδια ἐκδοθὲν μυθιστόρημα ἀνατυπούμενον εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ 13 γροσίων τὰ 13 φυλλάδια τῆς Α' περιόδου.

Εἰς δὲ τοὺς προπληθώσαντας τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομῶν τῆς α' περιόδου τὸ φύλλον παρέχεται δωρεὰν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ α' ἔτους τῆς Β' περιόδου.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

(Τὸ μπακλαχοράνι).

Ὁ καϊρὸς, ποὺ παίζει τόσο σπουδαῖον ἑνὸς τε πρόσωπον εἰς τὰ σοβαρώτερα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἡστειυῆθη πολὺ ἄσχημα τὴν φορὰν αὐτὴν, καὶ πολλῶν πολλῶν ἄλλων, ἀλλὰ ξεχωριστὰ εἰς βάρος τοῦ χρονογράφου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ σημερινή μας ἀπογευματινὴ. Φαντάζεσθε, μὲ ποίαν χαρὰν ἔδραξα τὴν εὐκαιρίαν, ὅταν ἐκλήθην, νὰ ἀναπληρώσω τὸν ἀχαπητὸν συνάδελφον Σάνκο Πάσαν, ποὺ τὸν ἔστειλεν ἴσως ὁ σεβαστὸς παραφέντης του, εἰς ἀναζήτησιν τῆς Δουλαίνε του; Ἀλήθεια, τί σπάνιον εὐτύχημα διὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ σταδίου ἐνὸς χρονογράφου, ἓνα τέτοιο θέμα: τὸ μπακλαχοράνι!

Καὶ τὴν ἐθώπευα τὴν εὐτυχίαν μου, καὶ προεξοφλοῦσα ὅλην μου τὴν χαρὰν ἐκ τῶν προτέρων, καὶ ἐδοκίμαζα ὅλας ἐκεῖνας τὰς νευρικὰς ἀνησυχίας καὶ ταραχὰς, ποὺ δοκιμάζει ἕξαρτα νέος, μέλλων διὰ πρῶτην φορὰν νὰ φρίσῃ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν, διὰ νὰ ταξιδεύσῃ μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Ἦρχισα, δύο τρεῖς μέρες πρὶν, νὰ καταστρώνω τὸ σχέδιον τῆς μάχης, δηλ. τῆς ἀπογευματινῆς μου εἶχα τόσα νὰ πῶ!—πᾶνθμα κοινὸν ὅλων τῶν ἀρχαρίων, νὰ σπεύδουν νὰ τὰ ποῦν ὅλα διὰ μιᾶς—τόσα νὰ πῶ!

Καὶ πρῶτα πρῶτα γιὰ τὸν καϊρὸν, τὸν κοινὸν αὐτὸν τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχίζουν καὶ συνάπτονται καὶ ξετυλίζονται αἱ συνομιλίαι ἢ καὶ καμιὰ φορὰ περιορίζονται ὅπως διόλου εἰς αὐτόν, ὡς αἱ ἐπισκέψεις τῆς ἐτικέτας. Ἦσθαι μὲν τὴν τὴν ἀνάγκην λυρισμοῦ! ἤθελα νὰ λούσω κυριολεκτικῶς τὴν ἡμέραν, τὴν μοναδικὴν μου ἡμέραν, εἰς πελάγη ὁλόκληρα φωτὸς καὶ ἡλίου, ἤθελα νὰ κλέψω, μὲς στὴν καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος, τὰς καλυτέρας τῆς ἀνοιξέως καὶ καλωσύνης ὥρας, διὰ νὰ στολίσω τὴν σκληρὰν, τὴν ἄσπλαχνον.

Καὶ εἶχα ἄδικον, παρακαλῶ; Πῶς θὰ ἐξετυλίσσοντο αἱ θαυμάσιαι ἐκεῖναι σκηναί, τὰς ὁποίας ἤδη προδιέγραφον καὶ ἐφανταζόμην, σκηναὶ μεγαλοπρεπείας ἐπικῆς ὁλωσδιόλου, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ παρήλασεν ἀχαλίνωτος, ὀργιάζουσα ἡ τελευταία τῆς ἀποκορῆς φρενίτις; κατὰ τὰς ὁποίας μυριστράτος ἢ ἔριππος τῶν μαινάδων παρέλασις θὰ ἔφερε, ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς τρελλοτέρας τυμπανοκρουσίας, μέχρι τοῦ οὐρανοῦ τὴν ζωντανὴν αὐτὴν ποίησιν τοῦ μπακλαχορανοῦ, μὲ τὸν τῶσον ἰδιορρυθμῶς τοπικὸν τῆς χαρκατῆρας;

Βλέπετε, δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ ἡθικολογήσω καὶ πολὺ πολὺ, μιμούμενος κατὰ τοῦτο τοὺς σοβαροὺς συναδέλφους τοῦ καθημερινοῦ τύπου, ποὺ κάθε χρόνον θεωροῦν καθήκον νὰ ὀπλίσουν τὴν αἰδήμονα γραφίδα των ἐναντίον τοῦ ἀσέμνου, τοῦ ἀκολάστου καὶ σκανδαλώδους θεάματος. Ἐγὼ θὰ ἐπαιρνα τὰ πράγματα

ὅπως τὰ εὐρίσκα, περιοριζόμενος ἀπλούστατα νὰ μιμηθῶ τοὺς σοφοὺς, τοὺς ἀληθινούς σοφοὺς. "Ομως, δὲν ἐκτίζω τὰς ἐλπίδας μου ἐπὶ στερεωτέρας βάσεως ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ κτίζει ἐπὶ ἄμμου τὰ οἰκοδομήματά του. "Α! τὸ κρινούργιο φεγγάρι νὰ ἤξευρε πόσην ἀπογοήτευσιν θὰ μοῦ ἐπροξένει, ὅταν ἐπικνετο ὅπως ἐπιάστηκε! "Ας τὸ πάρωμεν ἀπόφασιν, καὶ ἄς ἀναρριχηθῶμεν πάλιν ὅπως δήποτε εἰς τὸ Ἀρχαῖον τῶν Τατκούλων, ὅπως ὅλος ὁ ὀλίγος κόσμος, ποὺ ἔλαβε τὴν ἰδίαν ἀπόφασιν. "Ας μὴν ἐπαυξήσωμεν τὴν συναιλίαν τῶν ἀρῶν καὶ μεμψιμοιριῶν, τὰς ὁποίας ἄλλοι, ποὺ διεκύβευσαν ὕλικώτερα συμφέροντα, ἔχουν τόσο δίκαιον νὰ φορτώνουν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ἀπαισίου κειροῦ.

Τὶ κακὸ, τί χιόνι, τί τουράνι!

Τῶν ἀρκίων ἀποδημητῶν τῆς τρελλῆς εὐθυμίας, λυγίζεται κομικῶς τὸ ραχοκλάκαλο, καὶ δυπλώνεται καὶ συμμαζεῖται τὸ ριγῆλόν κορμὶ, διὰ νὰ ἀντιτάσῃ μικροτέραν ἐπιφάνειαν εἰς τὸ κρῖον. Τὸ πείσμα καὶ τὸ ψῆχος διαστρέφουν εἰς ἀμυήτους μορφασμούς τὰς ὄψεις, καὶ μακαρίζω ἐκεῖνους μόνον, οἱ ὅποιοι τὰς ἀποκρύπτουν κατὰ ἀπὸ τις μάσκα καὶ τοὺς σαχλοὺς, ἔστω, μεταμυεσμούς τῶν. Τὸ ρεῦμα ἐκεῖνων ποὺ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, εἶναι περισσότερον ἐκεῖνων, ὅσοι ἀνέρχονται τὸν ἀνήρορον τῶν Τατκούλων καὶ κάποιος χιῶτης, ποὺ δὲν τὸν προδίδει καὶ εἰς τὰ ἔσχατα ἡ φυσικὴ του εὐθυμία καὶ χαριτολογία.

— Αἶ καὶ σὺ κουμπάρε ἀστραγαλᾶ, ἐν τὰ σπαίρνεις ἐδῶ, μόνον τὰ κουβλάς τὸν ἀνήρορο; λέγει εἰς πλανόδιον πωλητὴν τῶν προϊόντων αὐτῶν τῆς πατρίδος του ἐνῶ παρὰπέρα κουμπεύμενος, τινάζων τὸ χιονισμένον ἐπανόρθον του, καὶ διὰ τὸν ἀκούστη ἴσως κομψὸν σύμπλεγμα γυναικολογίου ποὺ στολίζει ἓνα ἀνοικτὸν παρὰθύρον κάπου ἐκεῖ!

— Σήμερα καὶ τῶντι εἶναι νὰ τινάζῃ κανεὶς τὸ γιγκαῶ του...

Ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν λόφον, ὅταν κατόπιν βραχείας ἐκλάμψεως τοῦ ἡλίου, ἀρχίζουν νὰ πίπτουν πυκνότεραι οἱ ἀσπροπεταλοῦδες τοῦ χιονιοῦ, ἂν εἴσαι ὀλίγον εὐαίσθητος εἰς τὸ καλόν, δὲν θὰ ἔχῃς νὰ παραπονεθῇς διὰ τὸ θέαμα. τί μαγευτικὸς ὀρίζων, εὐρυνόμενος ὁλοένα θαρρεῖς ἐμπρὸς εἰς τὰ θαμπὰ σου μάτια, πίσω ἀπὸ τὸ δικτυωτὸν, κινητὸν, ζωντανὸν παρὰπέτασμα ποὺ πλέκει ἡ καταπίπτουσα χιών!

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Λεῖπει τὸ ἀνθρωποστοιβαγμα ἐκεῖνο, ποὺ τόσην ἄλλες χρονιές, ἐνθυμούμαι, ἐντύπωνσιν εἶχε προξενήσῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, εἰς τὴν ὁσφρησιν προπάντων ὅταν εἰς τὴν ἰδιαίτην καὶ τόσον χαρκτηριστικὴν ἀπόπνοιν τῆς ζωντανῆς ἀνθρωπίλας, ἀνεμιγνύοντο εἰς ταιριαστὴν συμφωνίαν αἱ ὁσμηκεὶς τοῦ σκόρδου καὶ τοῦ καρδάμου, τοῦ ταραμαῶ καὶ τῶν κτενιῶν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων εὐλογημένων τῆς σαρκιστοῦ ἐφοδίων. Τόρα μικρὸν μόνον σύμπλεγμα ἀπὸ φουστανελοφόρους, ῥυπαροὺς μακελάριδες

καὶ χασάπηδες ἀντιτάσσει εἰς τὰς ἐφόδους τοῦ δαιμονισμένου ἀνέμου, τοὺς καρδιασμούς τοῦ χασάπικου, ἕως ὅτου καὶ αὐτὸ νικημένον σωρεύεται εἰς τὸν κατήφορον τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἐγὼ εὐρίσκα πρόσκαιρον καταφύγιον εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν ἄφησα τοῦλάχιστον τὴν εὐκαιρίαν νὰ συλλέξω αὐτὸν τὸν ἐπιτύμβιον μαργαρίτην ποιήσεως:

«*Εἰς ἐδῶ ἀέγνωσε διαβάτα νὰ θρηνησῇ
ἐκ βάθους. Λέγω τῆς ψυχῆς τὸ νὰ με συγχωρήσῃς
Ποῦ ἐποσέφησα πολλὰ ἐν ὁλοῖς δύο ἔτη
καὶ ἡ ψυχὴ μου σήμερον εἰς κύριον ἀπέπη
Μετὰ συζύγου ἔζησα 32 ἔτη*

4 τέκνα ἄφησα εἰς οὐρανοὺς ἀπέπη

*Θρηνοῦν γυνὴ καὶ συγγενεῖς καὶ ὅλοι καλοὶ φίλοι
ἐκείνους οὕς εἰς τὴν ζωὴν πολὺ λαμπρῶς ἐτίλει!»*

Καὶ τελευταῖος, ὅπισθεν τῶν καταρρευσάντων σχεδίων μου, κατέρχομαι. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πρὸς τὸ βράδυ ὁ καιρὸς ἐτρέπη ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ ἦτο πολὺ φρόνιμον νὰ ἐπαναλάβω δις τὸ αὐτὸ ψυχολογικὸν πείραμα. "Αν δὲν κατάρθωσα νὰ προσφέρω εἰς τοὺς τυχόν ἀναγνώστῃς μου ἀπόλαυσιν ἀναλογον πρὸς τὸ μῆκος τῶν ἰδικῶν μου πρὸ πάντων ἐλπίδων καὶ προσδοκιῶν, ἃς ἀρκεσθῶν τοῦλάχιστον μὲ τὰς sensations ἀρχαίου χρονογράφου, ποὺ ἀρχισε τὸσον οἰκτρὰ τὸ σταθιδόν του.

— Καὶ τοῦ χρόνου!

I. Χρονογράφος.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ βουλευτικὴ ἀπαρτία, εἶναι καὶ αὕτη μία ἀπὸ τὰς πρώτας φροντίδας τῶν κυβερνήσεων καὶ μάλιστα μετὰ τὰς ἐροτὰς ἡ κατὰ τὰς παραιωνίας τῆς καθυποβολῆς σπουδαίων νομοσχεδίων.

Τηλεγραφήματα λοιπὸν ἐπὶ τηλεγραφημάτων καὶ ἐπιστολάς ἐπὶ ἐπιστολῶν πρὸς ὅλους τοὺς φίλους τῆς κυβερνήσεως καὶ ὅλα αὐτὰ πολλάκις, διὰ νὰ μὴ κατορθωθῇ τίποτε ἄξιον λόγου.

Ἡ μᾶλλον ὁμοφρονήσασα ἀπαρτία, λέγει γερμανικὴ ἐφημερίς, ἐγένετο στὴν Βαυαρίαν.

Ἐκεῖ, ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς βουλευτικῆς περιόδου, ἔγραψε πρὸς τοὺς συναδέλφους τοῦ βουλευτῆς, ἰδιαιτέρως ὡς ἑξῆς:

«Φίλε συνάδελφε, μοὶ ἀπομένουν 4 ἐκατόλλιτρα ἀρίστου ζύθου τοῦ Hofbrau προωρισμένου διὰ τὰ μέλη τῆς βουλῆς καὶ πιστεύω ὅτι μετὰ τὸ πέραν τῆς αὔριον συνεδριάσεως, ἡ εὐκαιρία θὰ ᾖναι καταλληλοτάτη διὰ νὰ τὸν ἐξαντλήσωμεν. Σὰς ἀναμένω λοιπὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Hofbrau» ὅπου θὰ ἔχωμεν καὶ λαμπρὸν γεῦμα».

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ πρόσκλησις αὕτη ἐστέρθη ὑπὸ μεγίστης ἐπιτυχίας καὶ ὅτι πλειονο-